

BÍBOR KÖR ANYAGOK MESTEREK SOROZAT

2. SHOUD „A múlt potenciáljai” – ADAMUS főszereplésével, Geoffrey Hoppe közvetítésében

Elhangzott a Bíbor Körben

2009. október 3-án.

www.crimsoncircle.com

Vagyok, Aki Vagyok, Adamus a Szuverén Birodalomból. Üdvözöllek a világunkban!

Ó, igen, Shaumbra, valóban, most egy Új Világba, egy Új Tudatosságba léptek be. Nos igen, közben meg itt vagytok ezekben az időnként megviselt testeitekben, és határozottan az elmétekben vagytok még – de ezen változtatni fogunk – ugyanakkor pedig egy teljesen új tudatban vagytok itt. Az új tudatosságba, az Új Energiába – vagy nevezétek ezt tetszésetek szerint – vezető lenyűgöző utazás legeslegelején tartunk.

És mielőtt belekezdenék mai megbeszélésünkbe, szeretném elismerni és megköszönni egytől-egyig mindannyiótoknak, hogy maradtatok, hogy átadtátok ennek az életeteket, a szereteteket és a szíveteiket. Továbbá azt is, hogy a lelketek belső hívására válaszoltatok, és itt vagytok.

Új területeket fogunk felfedezni, és ez nem lesz mindig kényelmes. A kényelem vagy komfort egyébként is egy illúzió. Nagyon hasonlóan az „Ugorj!” c. filmben említettekhez: minden illúzió. A mai napon ezeknek az illúzióknak egy részét fogjuk felfedezni. Ez ki fog lökni benneteket a komfort zónátokból, mivel a komfortotok nem más, mint szokások tömkelege. A szokások kényelmesek, még akkor is, ha gyűlöld azokat, még akkor is, ha cseppet sincsenek ínyedre. Ezek mind játszmák, amit egy részed imád játszani, mert tudod, hogy csak egy bizonyos fokig fogsz ettől sérülni, ugyanakkor viszont másrésről a megelégedettség, a beteljesültség és a saját energiád kiterjedése is csak meghatározott mértékű lesz. Olyan nagyon könnyű beleragadni ezekbe a kitaposott barázdákba vagy csapdákbába.

Valami a bensődben azt mondta, hogy „Elég volt. Ne tovább!” – Azt mondta, hogy „Csatlakozni fogok ehhez az ember csoporthoz. Nem érdekel, hogy tízen vagy tízmillióan vannak, akkor is itt leszek az Új Energia időszakában.”

Nos igen, a többiek talán kinevetnek. Esetleg gúnyolódnak rajtad. Netalántán szörnyen gyűlölködő leveleket vagy e-maileket küldözgetnek neked. Talán az ördög megtestesülésének neveznek, ahogy ezt egy páran hallottátok. Pedig a belső mélyéről érkező hívásra válaszolsz, aki pontosan tudja, hogy mi is folyik itt valójában. Ezt most meg kell, hogy mondjam nektek: Egy játszmát játszotok – velem is nagyon gyakran játsszátok – úgy tesztek, mintha nem tudnátok, hogy mi is történik. Szerintetek halvány fogalmatok sincs róla. Pedig ott mélyen nagyon is tudjátok. Igenis tudjátok, hogy mi folyik.

Valami a bensődben meg van ijedve. Néhányan még tőlem is féltek. Ó, hát én semmit nem fogok veled tenni. Hagyom, hogy te tedd meg azt magaddal! (nevetés) De én semmit sem fogok csinálni veled.

Azért dugja fel a fejét a félelem, mert új dolgok felé haladunk. Mit kell ehhez feladnod? Fájdalommal fog járni? Egyedül fogsz maradni? Vagy ez egy akkora változást hoz majd az életedbe, hogy nem fogod

tudni azt kezelni? Elmegy majd a józan eszed? Ki tudja? Ki tudja? De valami a bensődben tudja, hogy ez nem számít.

Tisztában vagy vele, hogy eddig nem Élél a szó legigazabb értelmében – léteztél ugyan, de nem Élél – és ezt onnan tudad, hogy amikor színeket láttál, tudad, hogy az a szín jóval több annál.

Most azt kell, hogy... (csörögni kezd egy telefon) Hu-hú, itt most meg kell állnunk. Az összes mobiltelefon – ez az a dolog, amit cseppet SEM tolerálok, legyen szó akár a mobiltelefonokról, a berregő szerkentyűitekről, a vibrátorokról...vagy bármiről, amit idehoztatok magatokkal. (nevetés) Majd én izgalomba hozlak! Nincs szükséged azokra! (még több nevetés)

Most egy kis szeparációs ponthoz érteztünk. Szóval akkor ez a mai nap nyitott szemmel vagy csukott szemmel fog lezajlani? Nyitott szemmel vagy csukott szemmel? (Valaki a közönség soraiból így szól, hogy „Nyitott szemmel!”) Ó, én most Cauldre-t kérdezem, és nem téged. (nevetés) Nyitott szemmel vagy csukott szemmel? Tehát... volt már ilyen máskor is, nem olyan nagy dolog ez. Akkor tehát...

LINDA: Láthatnánk az ütközetet? Megfordulnál?

ADAMUS: ...akkor most mindannyian vegyünk egy mély lélegzetet Cauldrével, és hagyjuk, hogy azok a szemek... (Cauldre szeme kinyílik)... ó...(majd újra becsukódik)... hagyjuk, hogy azok a szemek kinyíljanak. A testedben fogunk maradni. (A közönség tapsol, ahogy Cauldre kinyitja a szemét)

Á! És azt kell, hogy mondjam, hogy ez az épület, és ti is mindannyian sokkal jobban néztek ki csukott szemmel. (nagy nevetés, ahogy Cauldre szeme egy pillanatra megint becsukódik) És ezt most teljesen komolyan mondom! (nevetés) Komolyan mondom, mert... ó, lazulj el, Cauldre!

Most látjátok, Cauldre emberi szemén keresztül nézek rátok, és egy roppant kemény és durva valóság tárul így elé. Ha ránézek erre a teremre, akkor az nem egészen úgy fest, mint amihez eddig hozzászóltam, hiszen most látom első ízben nyitott szemmel. Eddig energiában láttam, és még soha nem láttam emberi szemmel. Sokkal csodálatosabb az energiája, mint a fizikai látványa. Ó, ennek a teremnek minden szeglete telis-teli van energiával. Amikor kinyitom a szemem, akkor ez mind egycsapásra eltűnik. (nevetés) Akkor most egy pillanatra be is csukom, de...

És ti is Shaumbra! Láttalak ugyan egy páratokat nyitott szemmel, de nem sokatokat. Energetikailag már mindannyiótokat láttalak, de azt kell, hogy mondjam, hogy érdekes testet és érdekes külsőt szedtetek magatokra. Ez se nem jó, se nem rossz, mindössze ez van. De, akkor ezt most... Hello! (nevetés) ...akkor ezt ma nyitott szemmel fogjuk végigcsinálni.

Mesterek

Tehát ti választottátok, hogy itt legyetek. Azt választottátok, hogy... odafigyeltek. Amikor ebben az elmúlt pár évben elkezdtek színeket látni, beindult valami bennetek és azt mondta, hogy „Tudom, hogy sokkal több szín létezik annál, mint amit a fizikai szememmel képes vagyok látni.” Tudom, hogy sokkal többet jelent az élet annál, mint amit a fizikai testemben érzek. És azt is tudom, hogy van annál több is, mint amit az elmém képes felfogni. Mi ez? Hol van ez?” Valami benned azt mondta, hogy ezt

neked meg kell tapasztalnod. Addig nem mész innen sehova. Addig nem távozol el ebből a létidőből, amíg ezt meg nem tapasztalod. És ez az, amiért itt vagy.

Egy páran nemrégiben eltávoztak. Voltak, akik úgy gondolták, hogy Tóbiás távozása egy korszak lezárulását jelentette, és ez valóban így is volt. Ugyanakkor azt is tudták, hogy inentől kezdve – hogy is mondjam – meglehetősen kihívásokkal fog járni a továbblépés. Nem mintha eddig nem lett volna kihívásokkal teli, de ők még jól érezték magukat a régi játszmáik közepette, és kényelmet jelentett számukra az azokhoz való visszatérés. És én nagyrabecsülést érzek irántuk, és titeket is ugyanerre kérek. Ez itt egy egyedülálló fajta. Ez tényleg a Mesterek csoportja.

Nos, ti ezt nem úgy fogjátok fel, mint jómagam. És még mindig beleragadtok a régi játszmáitokba, önmagatok korlátozásába, szűkre szabottságába, de ezen túl fogunk lépni. Meg fogod érteni, hogy mit is értek azon, amikor Mesternek nevezlek, mert ez nem csak egy általam használt szó. Ez nem pusztán amiatt van, mert már régóta tanulsz. Te pontosan ugyanolyan Mester vagy, akár csak Én, Kuthumi vagy Sam – drága Sam. És erre te magad is rá fogsz jönni, ahogy arra is rá fogsz döbbsenni, hogy léteznek színek a színeken túl, és léteznek hangok a hangokon túl. Rá fogtok jönni, hogy micsoda játék is volt ez, amikor is a sorssal vagy a végzettel játszottatok a teremtés helyett.

Tehát, ha nem bánjátok, akkor most járkálnék egy kicsit. (Cauldre feláll) És azt kell, hogy mondjam... (Linda segíteni próbál). Nem, menni fog.

LINDA: Csak figyelj oda a kis ventilátorokra!

ADAMUS: Igen. Sok-sok összejövételünk alkalmával szeretnék így járkálni közöttetek. Időnként majd megkérlek a mikrofon hordozására, de...

LINDA: Oké, készen vagyok.

ADAMUS: Szóval akkor most vegyetek egy mély lélegzetet, és engedjétek meg nekem, hogy ne csak Cauldre testébe, elméjébe és szellemébe lépjek bele, hanem egyúttal a tiétekbe is – anélkül, hogy ellenállást éreznél emiatt, anélkül, hogy azon aggódnál, hogy most egy másik entitás csatlakozik hozzád, anélkül, hogy visszafognád magad attól való félelmedben, mintha lenne olyan dolog, amit még nem tudnék rólad.

Miközben járkálok, néhányatokat kérdezgetni foglak. Szeretném érezni az energiátokat. Egy rendkívül dinamikus tudatosságot szeretnék létrehozni ebben a teremben.

A házi feladat megbeszélése

Ugye a múltkori összejövételünk alkalmával voltak házi feladatok, és biztos vagyok benne, hogy nem mindannyian végeztétek el azokat. És most az egyik olyan kérdéssel kezdeném, amit az elmúlt alkalommal tett fel Isza Lindája. Linda, aki nem járt olyan sok alkalommal még itt a Földön. És akkor Linda, tudod mit jelent az, hogy Isza?

LINDA: Nem.

ADAMUS: Hát akkor utána kellene nézned, hogy legközelebb elmondd nekünk. Ugye van számítógéped, azon pedig megtalálható ez a Google nevű szolgáltatás – aminek a használatában elég jó vagy... de tetted fel ezt a kérdést az elmúlt alkalommal. És én pedig azt kérdeztem tőled, hogy mi hozott téged ide a Földre? Miért választottad azt, hogy ide, erre a helyre gyere?

LINDA: Választ vársz tőlem?

ADAMUS: Azt gondolom, pontosan ebből a célból tettem fel a kérdést. Valóban. És jut eszembe, nem azért kérdezlek, hogy zavarba hozzalak, hanem azért, mert értékesek a meglátásaid.

(szünet)

LINDA: Azért, hogy ennek az egésznek a része legyek, hogy ennek a felfedezésnek a részét képezzem. Hogy ennek az egésznek a része legyek, ne csak ennek a teremnek, hanem mindennek, ennek az egésznek - hogy itt legyek. És...(szünet), hogy képes legyek megbízni annyira magamban, hogy valóban átélhessem ezt a kalandot, ezt az elképesztő kísérletet, amit Földnek neveznek. És hogy megoldást és beteljesülést nyerjek azokra a dolgokra, amik kint maradtak.

ADAMUS: Valóban. Köszönöm. Köszönöm. És azt mondd, hogy a Föld egy kísérlet, de ez nem így van. Ez egy tapasztalás. És azt is mondtad, hogy azért jöttél ide, hogy megtanulj megbízni magadban. Mennyire nyers és őszinte ez, hiszen amikor idejössz a Földre, akkor ez elveszi a bizalmi szintedet. Ahogy ezzel te is tisztában vagy, amikor eljössz ide a fátyol alá, akkor elveszíted a magadba vetett bizalmadat. És ez mindannyiótokra vonatkozik, hogy egy tanulási vággal érkeztek ide, azzal a vággal, hogy mozgassátok az energiát, azért jöttök el ide, mert valami történt menet közben. A saját energiád megrekedt. Tehát azt mondani, hogy azért jöttél ide, hogy megtanulj megbízni magadban, egy csodálatos meglátás. Nagyon őszinte, köszönöm. Köszönöm.

(Cauldre/Adamus elkezd járkalni a közönség között)

Szóval Nausheen, megcsináltad a házi feladatodat?

NAUSHEEN: Bizonyos értelemben véve igen.

ADAMUS – Bizonyos értelemben véve – most akkor megcsináltad vagy nem?

NAUSHEEN: Igen, megcsináltam.

ADAMUS: És melyiket csináltad meg?

NAUSHEEN: A totem állatomat.

ADAMUS: És mi a totem állatod?

NAUSHEEN: Elefánt.

ADAMUS: Elefánt! Kitűnő totem! Nagyon szakrális.

NAUSHEEN: Igen.

ADAMUS: Nagyon szakrális.

NAUSHEEN: Igen.

ADAMUS: Kint hagytad?

NAUSHEEN: Nem.

ADAMUS: Nem?

NAUSHEEN: Nem, itt van velem.

ADAMUS: Itt van. Gondoltam, mert éreztem valami szagot. (nevetés) Kitűnő. Jó. Köszönöm.

NAUSHEEN: Köszönöm.

ADAMUS: Jó téged újra látni, és azt kell, hogy mondjam, ha megengeded, hogy tegyek egy megjegyzést, hogy abba kellene hagynod a keresést.

NAUSHEEN: Rendben, köszönöm.

ADAMUS: A létidőkön át tartó keresést.

Nagyon érdekes valaki olyat látni a sorok között, aki most éppen rejtőzködik, és nagyon lent tartja az energiáját...ó. Kathleen. Kathleen. Hogy érzed magad?

KATHLEEN: Jól. Jól vagyok.

ADAMUS: Kitűnő. Hazudsz. Hazudsz. (nevetés) Kathleen, most akkor reflektorfénybe állítalak. Emlékszel bármire is az elmúlt hónapok alatt zajló beszélgetéseinkből? Emlékszel arra, hogy beszélgettünk egymással? Nem.

KATHLEEN: Nem.

ADAMUS: Akkor meg fogom várni, amíg érzed, hogy mi... sokat beszélgettünk ám. Sokat beszélünk. És a beszélgetéseink alkalmával mindig „My fair lady”-nek szoktalak hívni egy bizonyos okból kifolyólag. Amikor beszélgetünk...de megvárom, amíg fel tudod majd őket idézni. Visszajövünk a következő hónapban. De ó, kedvesem, az engedéllyel csodálatos példaként fogunk téged felhasználni a saját magaddá válásod kapcsán. Oly sok minden felkínálni valód van, te pedig ott lent élsz, és ezt te is tudod. És beszélünk már erről, és most meg úgy teszel, mintha nem is beszélünk volna. Rendben van. (nevetés)

(Cauldre/Adamus továbbmegy egy másik hölgyhöz)

Ó, kedvesem, megcsináltad a házi feladatodat?

SHAUMBRA: Tulajdonképpen most vagyok itt először.

ADAMUS: Tudom. (nevetés)

SHAUMBRA: Ezért nem tudom mi volt a házi feladat. De valószínűleg megtettem.

ADAMUS: A pakua.

SHAUMRBA? A paku- micsoda?

ADAMUS: A totem állat. Mit választanál totemedként?

SHAUMBRA: Pont az előbb mondtam valakinek, hogy valami olyat, aminek szárnya van.

ADAMUS: Valamit, aminek szárnya van. Érdekes. Éppen az előbb...

SHAUMBRA: Nem tudom.

ADAMUS: ...ma Párizsban jártam – nem akarom félbeszakítani a történetedet, de az enyém briliáns! (nevetés) Ma korábban Párizsban jártam. Varázslatos volt. 17 fokos, enyhén felhős, részben napsütéses időben, és egy madár képében jártam ott. És keresztülrepültem egész Párizson ezen a szépséges őszi napon. Szóval igen, térjünk vissza hozzád.

SHAUMBRA: Igen, nos én azt akarom mondani, hogy hallottam már a totem elnevezést, és csak szárnyakra gondoltam, de nem tudom, hogy milyen állat. A többi része még nem jött meg...

ADAMUS: Lélegezd be! És akkor majd eljön hozzád.

SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: El fog jönni hozzád.

SHAUMBRA: Köszönöm.

ADAMUS: Kitűnő. Remek.

Ó, Dave... Dave. Milyen a világ tefeléd?

DAVE: Nagyon jó.

ADAMUS: Jó. És Dave, mondd te megcsináltad a totem állatos házi feladatodat?

DAVE: Igen.

ADAMUS: És milyen élményeid voltak?

DAVE: Repülés.

ADAMUS: Igen.

DAVE: Egy sas.

ADAMUS: És ez a totem most hogy szolgál téged? Mit enged meg a számodra?

DAVE: Kiterjeszti a látomást.

ADAMUS: Ez kiváló! Remek! Folyton, állandóan magad körül érzed a Pakuádat – a totemedet? Vagy csak időnként?

DAVE: Időnként.

ADAMUS: Időnként. Úgy érzed, hogy állandóan neked dolgozik?

DAVE: Nem.

ADAMUS: Rendben. Lélegezz és dolgozz tovább velem, mert Shaumbra, ezek a Pakuák – ti magatok vagytok. Egy részetek. Ez nem valaki más, hanem abszolút te vagy az.

Ez önmagadnak egy kiterjesztése, és én szándékosan egy állat totemet választottam. Hozzá vagytok szokva az aspektusaitokhoz, ismeritek őket, de ők annyira emberszerűek. És ilyenkor beleragadtok az összes emberi problémába. Ha azt kértem volna tőletek, hogy egy emberi aspektust teremtsetek, egy emberi pakuát, akkor az nagyon is emberi jellemzőket öltött volna magára. De most, mivel állat totem megteremtésére kértelek titeket, ezt időről-időre használni fogjuk. És ez briliáns, mert kimegy és nagyon sok mindent tesz meg neked. Ma dolgozni fogunk velem. Szóval mindenkire szólok most! Amennyiben nem éreztétek a saját totemeteket, a saját pakuátokat, itt az ideje, hogy ezt megtegyétek. Itt az ideje, hogy behozzátok.

Larry, te megcsináltad a házi feladatodat?

LARRY: Igen.

ADAMUS: És mi volt az?

LARRY: Teremtettem valamit.

ADAMUS: És mit teremtettél?

LARRY: Egy kompresszort kötöttem be a házamba.

ADAMUS: Ez csodás.

LARRY: Megmozdítottam a fenekem, és megtettem.

ADAMUS: Csodálatos! És Larry – az, hogy végre megmozdítottad a fenekedet – ez hatalmas problémát jelentett neked – és ezzel véget is ért a vakációd.

LARRY: Igen. Két év volt.

ADAMUS: Igen, tudod te ezt. Ennek meg volt a maga oka, de többé már nem rejtőzködhetsz. Többé már nem ülhetsz vissza. Ezt te is tudod, én is tudom, itt az ideje a tovább lépésnek. A kis projekted által felfedezted, hogy ez egy csodálatos megkönnyebbülés érzéssel járt.

LARRY: Igen.

ADAMUS: Megszabadultál a büntudattól. Megszabadultál attól a zsémbeskedő zaklatástól az oldaladon, és ez lehetővé teszi egy aprócska módon számodra, hogy érzékeld milyen is a teremtés. Most akkor nagyobb teremtések felé vesszük az irányt, többé már nem csak kompresszorokat kötünk be. Ez nagyon kezdetleges.

LARRY: Hajrá – hozd csak!

ADAMUS: Nos, ezt nem, nem – ezt Te fogod behozni!

LARRY: Oké, akkor én fogom behozni.

ADAMUS: Te bizony. Valóban. Veled vagyok minden egyes lépésednél.

LARRY: Miért nem emlékszem erre?

ADAMUS: Most is itt vagyok veled. Az út minden egyes lépésénél Larry! Én voltam az, aki zsémbeskedve zaklattalak, noszogattalak – te pedig azt hitted, hogy a feleségedről beszélek? (nagy nevetés) Szégyelld magad ezért!

LARRY: Lebuktam.

ADAMUS: Az energiád annyira tele volt büntudattal (nevetés), miközben azt tetted. Nagyon bűnösnek éreztél magad. Mint akit rajtakaptak.

Szia Vince, hogy vagy?

VINCE: Jobban, mint valaha!

ADAMUS: Jobban, mint valaha. Hazudsz. Ó, drága Shaumbra, háromszor fogom ezt megkérdezni tőled. Vince, hogy vagy?

VINCE: Egész jól.

ADAMUS: Egész jól. Az előbb még azt mondtad, hogy „jobban, mint valaha!” Nos Vince, valójában hogy érzed magad?

VINCE: Jobban mint, egész jól.

ADAMUS: (nevetve): Jó. Nem azért mondom, hogy reflektorfénybe állítsalak, de megtanultad... most tanulsz, hogy az erő nem az elmében lakozik, továbbá, hogy az erő nem az izmokban székel. Ó, hát szembekerültél ezzel annak érdekében, hogy megértsd, hogy az erő mindig is a lélekben lakozott.

Voltak apró baleseteid menet közben. Ezek nem balesetek voltak – egyáltalán nem balesetek voltak. Mindössze csak úgy esett, hogy nemrégiben volt egy kis megbeszélésünk Vince-szel, akinek nem sokkal ezután volt egy autóbalesete. Az autó tönkrement. Na most akkor ez mit jelent? Valamit rosszul csinált? Rosszak voltak az energiák? Nem! Ez mindössze azt jelenti, hogy az egyik témát, amiről a beszélgetésünk folyt, át kellett váltania – meg kellett mozdulnia – mert be volt ragadva. Vince, hol is volt beragadva?

VINCE: A szememben.

ADAMUS: A fejedben volt beragadva, ami a szemeden keresztül jött ki.

VINCE: Áhá!

ADAMUS: ÁHÁ! A témák a fejedbe ragadtak bele! Tehát szükség volt egy kis ütközésre! És ezt nem én csináltam – hanem te magad csináltad magadért. Ez az ütközés – sajnálom, de – totál összetörte az autodat, ugyanakkor megmozgatott némi energiát. Ez most visszanyúlik arra, hogy akkor a könnyű vagy a nehéz utat választjuk. Megteheted ezt a légzés által, vagy megteheted egy tisztítással járó derbi által is. Tőled függ. Rajtad áll, hogy melyik utat választod. Tehát... köszönöm. Köszönöm.

VINCE: Köszönöm.

ADAMUS: És valóban némi nagyon mély légzést ajánlok neked. Dolgozz Andrah-val (Dr. Norma Delaney), dolgozz magaddal, csak végezd ezt a mély légzést! Ezek a problémáid vagy témáid lassan elkezdnek átszivárogni a testeden. És ennek nem kellene így történnie. Nincs szükség autóbalesetekre. Semmi ilyesmire sincs szükséged.

Ez lehet annyira könnyű, minthogy hozol egy választást. És mi pontosan errefelé tartunk. Pontosan errefelé tartunk. Többé már nincs szükség ezekre a döglesztő, fárasztó fizikai betegségekre. A fizikai betegség mindössze annak a jele, hogy valahol beragadtak az energiáid. Valahol, valamitől. Talán ez azért van, mert beleragadtál a fejedbe. Talán azért van, mert már évek óta a valagadon ücsörögsz, és nem csinálsz semmit. Ez mindössze – sajnálom Larry – ez mindössze beragadt energia. Az energia valamiképpen, valahol ki fog jönni. Valahogy meg fog mozdulni. Nincs szükséges ehhez egy autóbalesetre! Csináljuk ezt most inkább egy lélegzet által!

Vegyél egy mély lélegzetet és mozgass meg azt az energiát... Mozdul meg azt az energiát...

(szünet)

Tehát Ralph. Hogy érzed magad Ralph?

RALPH: Nagyszerűen.

ADAMUS: Ó, Ralph! (nevetés) Ralph, én most nem azt mondom, hogy hazudsz, hanem csak azt, hogy eszelősen...

RALPH: Tévhitben ringatom magam.

ADAMUS: ... megtéveszted magad. Becsapod magad. Mert bizony sokat és hosszan szoktunk beszélgetni. Ó, drága Shaumbra, most egy új játékot játszunk. Ez egy csodálatos játszma, ugyanakkor mégis új, és amennyiben most itt ülsz, az azt jelenti, hogy készen állsz a leleplezésre. (nevetés)

Tehát Ralph... Ralph! Szóval rengeteget beszélgetünk, és lényegében bámulatos vagy. Egyrésről te tanítasz engem. Nagyon sokat tanítasz nekem arról, milyen is most emberi alakban létezni és keresztül menni a dolgokon. Másrésről viszont úgy teszel, mintha fogalmad sem lenne arról, hogy mit tanítasz nekem. Tehát ebben a szépséges konfliktusban leledzel – ami egy briliáns konfliktus lényegében – ahol is azt játszod, mintha erről mit se tudnál. És az elveszett Ralph szerepét játszod. Hát, lényegében véve a szegény Ralphot játszod. És azt a Ralphot játszod, aki nem kapta meg a megfelelő érvényesülési lehetőséget, és egyre csak nem kapja azt meg. Ezért aztán rejtőzködsz.

Itt van ez a ragyogó, briliáns részed – legyen szó akár a zenéről, akár az írásaidról, akár a beszédedről, akár a hanggal kapcsolatos munkáidról, akár a filozófiádról – ami minden valószínűség szerint az egyik legerősebb képességed – ugyanakkor meg ezt a játszmát játszod. Nos, mégis mikor akarod ezt előhozni? Mire vársz?

(szünet, miközben Ralph a szavakat keresi)

Igen, én is. (Ralph és Adamus nevetnek)

RALPH: Nem tudom. Azt mondom, hogy elérkezett az ideje. Készen állok rá, és akkor mindig mintha csak egy kevésre lenne még szükségem, tudod, csak ...talán nem ismerem a dalt, de el tudnád dúdolni az első pár taktusát? (Adamus és a közönség nevet) Ugyan, menj már! (még több nevetés)

ADAMUS: Szerintem pont most írtad meg az első versszakot. (még nagyobb nevetés) De a lényeg az, hogy köszönöm, köszönöm neked, hogy engem is belevettél ebbe. Apropos, ti ketten – Ralph és Gabriella – nektek kettőtöknek elképesztő energia összetételek van egymással, de nem játszotok ezzel jelenleg. Még pedig azért nem használjátok ezt ki, mert túlságosan belemerültök egymás drámáiba, áldozatiságába, és ezt így nem lehet működtetni. Sajnálom, hogy ennyire közvetlen vagyok veletek, de az első sorban ültök.

RALPH: Ezért vagyunk itt.

ADAMUS: Első sor, és a sor széle Shaumbra! Első sor és a sor széle!

Briliáns összetételek van egymással, de nem használjátok ezt ki, mert még mindig – vártok valamire. Valamit kihelyeztek a jövőbe. Például ilyeneket mondogattok, hogy „Ezt nem tudjuk megtenni, amíg azt meg nem csináljuk!” Ez már önmagában is egy játszma, amit egytől egyig mindannyian játszotok. „Addig nem tudjuk ezt megtenni, amíg nem találunk állást ebben az országban!” – Nos, ez egyáltalán nem igaz. Nagyon is sok olyan dolog van, amit megtehetnétek.

Ez a távolság, amit egymás között tartotok annak a szimbóluma, hogy féltek valóban, ténylegesen összetenni a kettőtök összetételét. Tudjátok, hogy ez ott van, de féltek ennek a bekövetkeztétől. Ezért aztán felállítjátok ezeket az akadályokat. Felállítjátok ezt az állás dolgot.

Felállítotok valami akadályt – legyen ez az emigráció, vagy egy munka, vagy bármi. Felállítjátok ezeket az akadályokat, mert eljön egy pont, amikor az álmokat jobb nem bolygatni és meghagyni azokat álomként a Régi Energiás gondolkodások szerint. Az álmokat jobb álmokként hagyni! Néha szívás kinyitni a szemedet! Esetenként nehezedre esik ebben a fizikai testben lenni! Nehéz azt mondani, hogy ha magadra veszel egy új kihívást, egy új projektet, akkor esetleg kudarcot vállalasz! Esetleg belebuksz! Ezért aztán jobb álmodozni arról, hogy mi minden is lehetne, ahelyett, hogy tényleg belevágj, megtedd, behozd azt ide, magadhoz öleld (Adamus nagyon szenvedélyesen beszél) és végre megéld azt! És azzá válj! És kifejezd! És megoszd! Tehát...

Tehát drága Shaumbra, és Ralph és Gabriella, néha sokkal könnyebb azt a távolban tartani, pedig az egyre jobban meg fog érni, és egyszer majd pont úgy fog bűzleni, mint egy döglött hal egy forró, napsütötte napon. És akkor majd az összes energiád össze fog zavarodni, és akkor a problémáid miatt majd elsősorban engem, másodsorban egymást, harmadjára az életet, negyedjére pedig a szüleidet fogod vádolni, és még folytathatnám a sort.

És akkor ott, azon a ponton tényleg nagyon összegubancolódik majd az energiád. És hogy azután mi jön majd? Mindannyian tudjuk – nem akarjátok ezt kimondani, de majd én kimondom – fizikai megbetegedés. Fizikai egyensúlytalanság. Annak az energiának valahol utat kell törnie magának és ki kell jönnie. És ezt nem érdekli, hogy hol. Az energiát ez nem érdekli. Ennek ki kell jönnie. Játszania kell. Nem akar örökre bezárva maradni. Még ha vizet is öntesz egy fémüvegbe, az előbb vagy utóbb ki fog onnan törni. Az lehet, hogy jó sok időbe is beletelik, amíg a rozsdá felemészti, szétrágja a fémet, akár több ezer évig is örölhet az idő vasfoga, de az az energia akkor is meg fog mozdulni.

Ti energia úttörők vagytok. Energia használók vagytok. Az Új Energia megteremtői vagytok. Hogyan fog így az Új Energia játékba lépni az életetekben?

Apropó – Szép az öltönyöd Sart! (nevetés) Ez a büntudatod szimbóluma? (még nagyobb nevetés)

SART: Így próbálok pontokat szerezni!

ADAMUS: Más Shaumbráktól hallottam – tudod, ők jártatják a szájukat, tudod, lebuktatnak, hogy nem csináltad meg a házi feladatodat.

SART: Juj, ez igaz.

ADAMUS: Na igen. És az öltöny ezt kompenzálni fogja?

SART: Ebben reménykedtem.

ADAMUS: Hát megteszi! Megteszi, lényegében. (nagy nevetés és némi taps) Adamus világában ez mindennel felér! Mert azt kell, hogy mondjam, hogy most viccelődünk, ugyanakkor mégis ez olyan sokat jelent – önmagad tiszteletét!

SART: Ó, igen! És csodálatos érzés benne lenni! Bámulatos!

ADAMUS: Csodálatosan is nézel ki benne!

SART: Köszönöm.

ADAMUS: Igen.

SART: Remekül érzem magam. Köszönöm Shaumbra! (taps)

ADAMUS: Ez persze nem arról szól, hogy bárkit is le akarjon az ember nyugózni, mert isten tudja, de Sartnak erre semmi szüksége sincs. (nevetés) Ez nem a magamutogatásról szól. Hanem önmagad megbecsüléséről és tiszteletéről. És ez nem azt jelenti, hogy minden áldott nap olasz öltönyt kellene viselned, de Cauldre, esetenként azért ez igazán szép lenne! (nevetés) Ez annyit tesz, hogy megbecsülöd és tiszteled magad. Megadod magadnak ezt az ajándékot. Azt mondod, hogy „Megérdemlem!” Ez nem a pénzről szól. A pénz teljességgel jelentéktelen. Ez az Én megnyilvánulásáról szól, és az Én ma remekül fest!

SART: Köszönöm. Csodásan érzem magam. Nagyszerű napom van!

ADAMUS: Valóban. És példát mutatsz a Shaumbrának.

SART: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

SART: Köszönöm. (a közönség tapsol)

ADAMUS: Tehát az a kihívásom felétek – Ralph és Gabriella – hogy mikor akartok már megszabadulni ezektől az akadály illúzióktól, a saját egyéni életetekben fellelhető akadálytól? Amikor ezt látom, hogy egy ilyen nyers tehetség nem kerül hasznosításra úgy, ahogy az lehetne, amit én tudok, hogy lehetne, amiről mindig beszélünk, amikor ezt látom, hogy „Nos, csak várok még valamire. Csak várok...” – Mégis mire? Egy autóbalesetre?

RALPH: Volt egy bicikli balesetem.

ADAMUS: Bicikli baleset.

RAPLP: Hát, elég közel voltam.

ADAMUS: „Arra várok, hogy valami megmozdítson.” Ez meg is fog történni előbb vagy utóbb, de ebben az Új Energiában nem kell ezen keresztül menned. Nem kell semmivel összeütközésbe kerülnöd, nem kell megsérülnöd, nem kell keserű vitákba bonyolódnotok egymással. Nem kell, hogy távolságot tartsatok kettőtök között – egy fizikai távolságot az életetekben. Megtehetitek ezt most. Hogy a könnyű vagy a nehéz úton: ez mellékes. Mindenképpen meg fog történni.

Amikor így csoportban ötvözzük a tudatosságot, mint most is, akkor ez nagymértékben hozzájárul az energia mozgásához. Itt és most, amennyiben tudatában vagytok ennek – itt ezen a helyen (a solar plexusra mutat) érezhetitek, hogy ez a szoba teli van étellel. Ez az Internet telis teli van ételteli energiával. És mozog. Tudod milyen az, amikor egyedül vagy, és úgy érzed, mintha minden lapos és ételtelen lenne? Ezt, amit most csinálunk ebben a teremben, magaddal viheted, és behozhatod azt az életedbe – bámulatos dolgokat hozhatsz be az életedbe.

Nos, a beállítás nehéz, igaz? Munka elvesztése. A beállítás gyötrelmes, mert azt kérdezed, hogy „És mi jön ezután? Mi fog ennek a helyébe lépni?” Ebben az Új Energiában ezt eleinte általában nem tudod. Majd csak később fog bejönni. Pedig annyi sok potenciál van az életedben Jane, amik csak terád várnak, csak arra várnak, hogy abbahagyd a játszmáidat. Hogy véget vess a kifogásaidnak! Hogy abbahagyd ezt a: „de mi lesz, ha...?” – játszmát. Vess véget az összes kifogásnak, és hagyd megtörténni! És pont ez az izgalmas ebben, amit közösen fogunk megtenni, ahová együtt fogunk eljutni.

Bámulatos dolgok lesznek, korlátok nélkül. Fura dolgok fognak bekövetkezni. (Adamus és a közönség nevet) Furcsa, váratlan dolgok lesznek, és pontosan ebben rejlik az Új Energia szépsége – a teljességgel váratlan dolgokban!

Tudjátok a Régi Energia nagyon is kiszámítható minták szerint működik. Ezért is lehet azt lebontani a matematika, a tudomány és a fizika nyelvezetére, mert az elképesztően, roppantul kiszámítható. Alig egy kevés új kanyarulat található benne, és az érkező kanyarulatok is meglehetősen lassúak. Több ezer meg ezer évbe kerül, míg a valódi tudat váltás bekövetkezik.

Az Új Energiának a Régi Energiával való ötvözete rendkívüli! Váratlan – és ez az egyik mai üzenetem, ami majd felkerül arra a kis díára, amit következő hónapban fogtok megnézni – váratlan, meglepő változások. És ma az a kérdésem hozzátok, hogy készen álltok- e a valóban váratlanra? Megbízol-e annyira magadban, hogy megteremtsd a létező leggyönyörűsebb dolgot?

És mielőtt kapásból igennel válaszolnál – mert arról tudom, hogy az egyébként egy lósz*rt sem ér, mert (nevetés) nem bízol magadban, félsz a változásoktól, és azon tűnődsz, vajon ezután mi fog következni. Éhen fogsz halni? Kihajítanak az utcára? Ez nem számít. Ez mellékes. Soha nem halsz meg. Magad mögött hagyod a fizikai testet, de valódi értelemben nem halsz meg, igaz Richard?

RICHARD: Nem.

ADAMUS: És az élet jobb lesz, nem igaz Richard?

RICHARD: Így igaz.

ADAMUS: És a változások rendkívül váratlanok.

RICHARD: Nagyon.

ADAMUS: És sokkal nagyszerűbbek lehetnek annál, mint amit öt vagy hét évvel ezelőtt gondoltál, és annál, amit kívántál az életedben.

RICHARD: Lehetnek bizony.

ADAMUS: És te ezt hogy tetted meg Richard?

RICHARD: Megengedtem.

ADAMUS: Á! Á! Kitűnő! Most erre mindenki más is azt mondja ebben a teremben, hogy „De én is megengedem!” (Adamus vékony, elhaló hangon mondta ezt) Amikor azt mondod, hogy megengedted Richard, valójában mit értettél ezalatt? Magyarázd el nekünk a te megengedésedet!

RICHARD: Hát... éreztem a szívemben, hogy az enyém. Hogy már megtörtént.

ADAMUS: Ez egy nagyon szirupos válasz. Cukormázás. (nevetés) Richard, nem ez segített neked, és ezt én tudom. És ismételen – te nem sokat beszélgettél velem. Tóbiással beszélgettél. De amikor azt mondod, hogy megengedted, addigra egy olyan pontra jutottál az életedben, hogy már semmid sem maradt.

RICHARD: Nos, igen...

ADAMUS: Ez egy meglehetősen fura formája a megengedésnek, nem igaz? Már nem volt okod az életre. Amikor már nincs ok az életre, olyankor szinte alig akad egy kis félelem azon kívül persze, hogy akkor most a mennybe vagy a pokolba kerülsz. Ezt leszámítva nem igazán van ok a félelemre. A te megengedésed egy teljes elengedés volt. Úgyis fogalmazhatnánk, hogy lementél a legaljára. Kiürültél, küzdöttél, gyötrődöttél és esdekeltél, könyörögtél – na nem nekem, hanem Tóbiásnak – őt kérted, nála jártál közben, majd szenvedtél, és végezetül elengedted. Teljesen.

És amikor ez az elengedés megtörtént, egyúttal azokat az akadályokat is elengedted, amik köztéd és a valódi lényed között álltak. Amik köztéd és az összes potenciálad között álltak, készen állva arra, hogy belépjenek az életedbe. Tehát amikor eljutottál arra a pontra, akkor ez beáramolhatott. És ez megtörtént. És jön itt még több is – jut eszembe. Ez nem az volt, ez mindössze egy kör volt a sok közül.

Shaumbra, ez egyáltalán nem egy propaganda beszéd. Ez nem arról szól, hogy megpróbálnék itt valamiféle nagyszerű és ragyogóan tündökletes képet festeni, ami mindössze egy kicsit egészségesebb és boldogabb emberré tesz majd téged. Túl fogunk lépni az emberségen. Az emberi lét egy illúzió – egy csodálatos és értékes illúzió, hiszen valóban olyan dolgokat tanulsz meg itt a lélek szintjén, amire sehol máshol nem adódik lehetőség – és pontosan ez az oka annak, hogy Isza Lindája... Isza egyébként a ti fogalmaitok szerint Jeshuát, Jézust jelent. Még szimbolikusabb értelemben Sananda Házát jelenti. Sananda Háza egy angyali rend, akik a fényel dolgoznak.

Linda te azért jöttél ide, hogy tanulj a fényről, de ahhoz, hogy a fényről tanulhass, tanulnod kellett a sötétségről is. Hmm. Ahogy mindezt beintegrálad, mindazt, amit ezen a csodálatos bolygón tanultál és más helyeken is... nos, nem fogok itt belemenni a részletekbe, de teszek itt most egy kis próféciaát, vagy inkább egy ígéretet, ami elhangzott. Amikor Franciaországban leszünk – és ó, hamarosan visszatérünk oda – amikor ott leszünk, akkor meg fogjuk tanulni, hogy valójában mi is a fény és a sötétség. Hogy mik is ezek valójában.

Ó, néhányan azt hiszitek, hogy a katarokat fogjuk megsiratni. Én nem hiszem. Már épp elegenden mentek oda megsiratni őket. Meg fogjuk tanulni, hogy valójában mi is a fény és a sötétség. Meg fogjuk tanulni,

hogyan értsük meg őket a lehető legbensőségebb szinten. Van egy... ó, ennek a megbeszélését az utunkra tartogatom.

Tehát Sananda a fényt képviseli és ennek a világnak fényre volt szüksége. Ezért is vagytok itt mindannyian. Az angyalok tudatának meg kellett érteniük a fényt ebben a sűrűségben, ebben a valóságban, ezért idejöttél. Sananda fényt hoz be, és te onnan jöttél. Sokan más spirituális családokból érkezettek – de ez ma már nem lényeges, mert kirúgtak benneteket. (nevetés) Ezt tették. Ezt bizony, és tudod miért, Pete? Te kérted meg őket erre Pete. Hosszú idővel ezelőtt, réges régen, amikor otthagytad Mihály Rendjét, azt mondtad, hogy „Amikor eljutok egy bizonyos pontra, amikor visszaküldöm az erre vonatkozó jelet, akkor rúgjátok ki! Engedjétek el a spirituális családotmól!”

Ez a lehető legrégebbi kapcsolat és az egyik legrégebbi karma, amivel valaha is rendelkezhetsz, és ők kirúgtak – és ez fájdalmas. Amikor megérzed a szellemi vagy az angyali családotról való lekapcsolódást, akiket szinte a kezdetektől fogva ismersz, az olyan, mintha magadra hagytak volna. Ezt érzed egy szinten, és olyankor ezt mondd, hogy „Minek is éljek ezután, nincs semmim. Ott a biológiai családom...” Természetesen erről nem kell szót ejtenünk. Néhányan olyan elhamarkodottan választották ki őket, mellőzve az alapos megfontolást. Bejöttetek, és hajlandóak voltatok ezért bármit magatokra vállalni. De a szellemi családod? Ők kirúgtak. És ez fájdalmas.

De tudjátok ez a szuverenitás felé vezető lépések egyike. Amikor a szellemi családod elenged, az tényleg nagyon fájdalmas. Ti meg ezért a biológiai családokat vádoljátok. Egyenlővé teszitek ezt a biológiai családokkal. – „Miért bánnak így velem? Miért hagytak így magamra? Miért gúnyolódnak így rajtam?” Ez lényegében a saját szellemi családok visszahatása.

Tehát Shaumbra, elkalandozok, de remekül szórakozom, jól érzem magam.

Visszatérve a házi feladatra

Tehát a múlt alkalommal feladott házi feladat nagyon lényeges volt. A megbecsülés. Hány alkalmat ragadtatok meg ebben a hónapban arra, hogy megbecsüljétek másokat? Volt egy választásod, hogy megbecsülést érezz vagy vádaskodj, megbecsülj vagy kritizálj, megbecsülj vagy azon töprengj, hogy mi a baj velük. Mások megbecsülése... saját magad megbecsülése, ugyanakkor neked is szükséged lesz arra a megbecsülésre, mert amikor az Új Energia majd valóban a részévé válik az életednek, akkor az nagyon gyorsan, szédítő iramban működik. És a mások és a saját magad iránt érzett megbecsülés egyenlő lesz majd a könnyedséggel... annak könnyedségével, hogy hogyan fogsz majd dolgozni az Új Energiával a manifesztációid során, az életedben. Tehát a megbecsülés hatalmas jelentőségű.

Beszéltünk a teremtésről, arról, hogy teremts valamit, bármit. Ezt a nemrégiben Wisconsinban tartott összejövetelünk során igen csak kihangsúlyoztam. Teremts valamit, bármit! Shaumbra, sokan közületek imádtok jó hosszú megbeszéléseket folytatni. Szerettek innen fentről beszélni (közben a fejére mutat), és pontosan ez is történik. Elkezdtek egy kicsikét megőrülni. Szeretitek azt ecsetelni, hogy a dolgok miért is nem működnek az életedekben. És amikor válaszolok nektek erre – és itt most az álom állapotaitokról beszélek természetesen – és azt mondom neked, hogy „Csak csinálj valamit! Engedd meg! – mint ahogy azt Richard is tette, de ne menj olyan mélyre, mint ahogy azt Richard tette! –, „Engedd meg!” És akkor egy hét múlva meg visszajöttök egy újabb beszélgetésre és egy másik választ akartok kapni. Szinte már függővé váltatok ezektől a hosszas beszélgetésektől valamilyen okból kifolyólag. Szerintem egy

részedet ez kielégíti. Valóban, ezek történetek. Ezek hosszadalmas történetek, és ez átmeneti haladékok nyújt számokra. Szerintem ez egy kis engedélyt nyújt neked arra vonatkozóan, hogy ne tegyél semmit, és ne alkalmazd a gyakorlatban ezen a Földön a tanultakat.

Továbbá ott van ez a totem állatoddal végzett munka. Néhányan azt mondjátok, hogy „Nos, illet már máskor is csináltunk.” – Ehhez foghatót még soha. Egy páran meg így szóltok, hogy „Nos, ez úgy hangzik, mintha visszafelé haladnánk.” – és ez egy bizonyos értelemben így is van, mert ez ismerős a számotokra. És arra fogjuk használni ezt a Pakuát Robert, hogy az kimenjen, és neked dolgozzon. Segíthet a rád várakozó potenciálok energetizálásában. Továbbá őrizetet is elláthat. Figyelheti a teremben most is jelenlévő más energiákat.

Valószínűleg észrevettétek, hogy ma egészen tiszta itt az energia. Esetenként nagyon sok sötét energia és entitás van itt, akik megpróbálnak bezavarni. Ma szinte semmilyen zavarás nem folyik. Ó, attól még itt kószálnak. Még ezek az elsötétítő árnyak sem tudják őket távol tartani, de most kellő távolságban tartózkodnak, mert itt vannak az elefántok, párducok, sólymok, tigrisek, egy kevés kígyó és egy teknős, meg a többi Pakuák.

És a Pakuáitok, különösen azok, akik a párduchoz hasonlatosak, ők nem támadnak. Nem kell arra programoztatok őket, hogy bárkiben is kárt okozzanak. De tudjátok, amikor ezek a kint kószáló sötét entitások, akik időről időre megfordulnak errefelé, megérik a Pakuáitokat, akkor az egy nagyon világos üzenetet küld nekik, hogy „Ne próbálkozz ezzel a személlyel!” És akkor elmennek... ahhoz hasonlatosan, mint amikor riasztóval van felszerelve a házatok...gondolom én. Olyankor a betörő inkább a szomszéd házba tör be. Az könnyebb. Gyorsabb.

Amikor ott a Pakuád, mint ahogy a többségetek esetében ott vannak, akkor ez egy szépséges energiát állít be. Ez nem egy akadály vagy egy fal. Nem egy takaró. Nem teremtettél falat. Ez mindössze ez a részed, ami azt mondja, hogy „Ez egy szuverén létező, menj valahová máshová! Okozz zűrt valaki másnál! Szuverén létező!”

Ezek a sötét entitások egyébként nem túl ragyogóak. Túlságosan is sok energiát adtok oda nekik magatokból, csak azért, mert meg tudnak titeket ijeszteni, vagy képesek megzavarni, elterelni titeket, vagy hányásra készíteni vagy ilyesmiket tenni. Igazából nem olyan okosak ők. Amikor meglátják a totemedet, akkor tudják, hogy ez egy tudatos ember.

Dolgozzatok a totemetekkel! Aludjatok velük! Vigyétek őket magatokkal egy sétára! Máris elvisszük őket magunkkal egy sétára. Engedjétek meg nekik, hogy veletek együtt utazzanak az autótokban, és észre fogjátok majd venni, ahogy átalakulnak. Képesek alakot váltani egyébként, amit meg is tesznek. Néhányan esetleg megzavarodtok attól a tényről, hogy egy sólymot választottatok, aki a következő pillanatban átváltozott delfinné. Mi a helyzet ilyenkor? Ez csak energia – és az energia szabad mozgással és alakkal bír. Az egyik pillanatban a sólyom energiáit használja, a sólyom szépségét, a következő pillanatban pedig a te természetes vonzalmadat és kapcsolatodat egy delfinnel.

Egyébként hajlamosak visszatérni a saját alakjukhoz. Ha egy sólyom delfinné változik át, akkor az hajlamos lesz visszaváltani újra sólyommá. De bármivé válhat. Bármilyen módon a rendelkezésedre áll, választásod szerint. Kisétálhat a más birodalmakba. Ez egy aspektusod, aki kimegy a többi birodalmakba a kérésedre. Miközben te ebben a valóságban intézed a dolgodat, ez a másik részed is dolgozik. Amikor összekapcsolódsz vele, amikor...ő kreatív, jut eszembe. Nagyon, rendkívüli

mértékben kreatív. Ez a megnyilvánulásod, akit kiküldesz oda, se nem hatalmasabb, se nem okosabb nálad. Nem mondja meg neked, hogy mit tegyél. A te szolgálatodra hivatott. Dolgozz vele! Nem vagy egysíkú! Nem vagy egysíkú! Andrah ezt mindenki másnál jobban tudja! Ugyanakkor azzal is tisztában van, hogy az embereknek meg van az a különös szokásuk, hogy túl akarják definiálni saját magukat.

Na most ennek a másik oldala az, aminek Andrah a megmondhatója, hogy vannak olyanok, akik meg túlságosan széthasítják magukat – ők a többszörös személyiségek. Ti féltetek attól, hogy széttöredezzetek. De mi lenne akkor, ha most azt mondanám nektek, hogy már széttörtétek magatokat, és megtanultátok, hogyan rakjátok ismét össze magatokat? Tudjátok, hogyan hozzátok ismét egybe magatokat, mert itt kivétel nélkül mindannyian széttörtétek már valamikor – és ezt Andrah tudja – ebben az életben vagy egy másikban – tehát tudjátok, hogyan rakjátok össze újra magatokat.

Most, hogy már bennetek van ez a tudás vagy bölcsesség, most már akkor megengedhetitek magatoknak, hogy megnyíljatok, kiterjedjétek – a Pakua előtt, a szereplés előtt, amiről már beszéltünk. Hajlamosak vagytok meghatározni magatokat! David, most te következel, ugyanakkor mindenki mást is képviselsz – meg akarod határozni Davidet, és miközben ezt teszed, rendkívül mentálissá válsz, nagyon strukturált leszel, és nagyon beleragadsz. Az Új Energia, a közös munkánk az új meghatározás kapcsán – ez nem csak a testről és az elmés személyiségről fog szólni. Tudtátok, hogy ti egyáltalán nem a múltatok vagytok? De nem ám! Egyikőtök sem a múltatok vagytok. Kathleen Barry, nem emlékszel a beszélgetéseinkre, pedig azt hittem, hogy azért ennél különlegesebb vagyok a számodra! (nagy nevetés)

Azt hiszitek, hogy a múltatok vagytok, pedig ez egyáltalán nem így van. Ez az illúzió! Nem az vagy, ahonnan jöttél Larry! Ó, igen egy részed az, de mindössze egy apró, kicsike kis részed.

Az Én újra meghatározása

Tehát ez az újra meghatározásról fog szólni, és nem pedig arról, hogy Davidként próbáld meg meghatározni magad – vagy legyen bármi is a neved. Tudjátok, hogy milyen sok energiátok megy el arra, hogy megpróbáljátok meghatározni magatokat? Szinte az összes. Önmagatok meghatározásával próbálkoztok, miközben valójában el kellene hagynotok azt az éneteket. Sok időt töltötök azzal a kérdéssel, hogy „Ki vagyok én?” – Ahelyett, hogy csak annyit mondanátok, hogy „Vagyok, Aki Vagyok. Vagyok, Aki Vagyok. Nem számít. Nem számít, hogy Davidnek, Donaldnak vagy Marynek hívnak.”

Túl fogunk lépni ezen az emberi definíción! Rendben van? (a közönség válasza, hogy „Igen”) Ó, persze, most ezt mondjátok! (nevetés) Lesznek olyan idők, amikor ez kellemetlen lesz. És lesznek olyanok, akik majd azt mondják, hogy „Mi a baj veled? Ismerem én azt a csoportot... akikkel vagy.” Mert tudod, amikor egy ehhez hasonló összejövételről, vagy az egyik tanfolyamunkról hazatérsz, akkor egy ragyogás vesz körül. Egy kicsit könnyedebbek a lépteid. Egy kicsit intuitívebben, szabadabban térsz haza. És ők ezt nem annyira kedvelik, hogy „Mit tesz veled az a csoport?” Hmm. Valóban.

Szóval, lesznek olyanok, akik majd kritizálni fognak, és nem fogják ezt megérteni. Ez nem számít. Ez mellékes. Az egyetlen dolog ami számít, az a közted és a lelked, önmagad között fennálló kapcsolat. Ez minden. Semmi más nem számít.

Ne ragadj bele abba, hogy mások mit gondolnak rólad, mert – és hallottad ezt már korábban Tóbiástól – ők lényegében kétségbeesetten azt akarják, hogy te más legyél. És ezt egy jó értelemben értem, mert tudni akarják, hogy vannak úttörők! Valakinek be kell töltenie ezt a szerepet! Valakinek túl kell lépni a dolgokon!

Tudjátok ezalatt a közösen végzett munkánk alatt meg fogjuk érteni, hogy valójában mi is a mentális betegség, és hogyan lehetséges az, hogy ezek a szerencsétlen kedvesek kórházi ápolás alatt vannak. Én nem sajnálom őket amiatt, hogy ebben a mentálisan összetört állapotban vannak, vagy hogy mentális betegségben szenvednek, vagy hogy megőrültek. Ez rendben van. Ez egy csodálatos, gyönyörűséges tapasztalás. Ezen mind keresztül mentetek, nem igaz?

Ez csodálatos. De bezárni, és gyógyszerekkel tömni őket - ez bűn. Ez megvetendő. Mert itt van egy létező, aki átmegy némi érdekes tapasztaláson egy mentális idegösszeroppanás alkalmával, vagy legyen az egy mentális betegség vagy bármi ehhez hasonló, és azt mondják, hogy „Ez nem illik bele az arról alkotott csinos kis meghatározásunkba, hogy milyennek kellene lennie egy embernek!” Ez egyfajta atlantiszi energia – ahogy ezt ti is tudjátok. „Tehát mit is tegyünk? Adjunk neki gyógyszert, hogy olyanná váljon, mint mi, a többiek!” Nem te Edith, nem te! Neked nincs szükséged gyógyszerekre! (nevetés) És elhallgattatjátok őket, és lenyugtatjátok őket, és egy apró kis szobába zárjátok őket.

Kedveseim, és innen érkezik most nagyon sok sötét energia a Földön jelenleg, mert ezek az emberek bámulatos létezők. Ó, azt mondjátok rájuk, hogy örültek. Nem, mindössze egy tapasztaláson mennek keresztül. Elképesztő mennyiségű energiával rendelkeznek. Nincsenek olyan típusú korlátjaik és gátlásaik, mint nekünk, többieknek – mint amilyenekkel ti rendelkeztek. Ennek következtében hagyják, hogy az energiáik bevaduljanak.

És ez odakint van, és éjjelente pszichikus energiaként rátok vadászik. Azért titeket kísért, mert vonzódást éreznek irántatok. Egy kapcsolatot éreznek veletek, mert érzékelnek valamit az energiátokban, amik azt mondják, hogy nektek is volt egy ponton egy ilyen összeomlásotok. És keresztül jutottatok rajta. Most nem erről a létidőről beszélek, hanem arról, hogy egy ponton volt ilyenben részetek. Rendelkeztek a válasszal, és ezért jönnek köréd oly gyakran az ő pszichikus energiáik. Be lettek zárva.

Túl sok időt töltök el, de legfeljebb kevesebb kérdés-válaszra jut időnk. Akkor most térjünk rá arra, amiről ténylegesen akartam ma beszélni!

LINDA: Lényegében levezettél itt most egy élő kérdés-válasz ülést.

ADAMUS: Valóban. Miről is fogunk ma itt beszélni? Vegyünk egy mély lélegzetet!

LINDA: Még csak most akarod elkezdeni?

ADAMUS: Igen, eddig tartott a bevezetőm. (nevetés) Ez volt a monológ. (nagy nevetés) Tehát a kérdés-válaszokat valószínűleg máris megválaszolhatom, anélkül, hogy tudnám, mik is azok: Az élet egy szívás, ess túl rajta! (nagy nevetés) Itt és most megválaszolom őket azok számára, aki fel akarnak majd itt sorakozni.

Azt mondja, hogy... Előbb megadom a választ, utána jöhet a kérdés. A válasz az: játszázol – jöjjél rá, hogy mit szeretsz olyan nagyon abban a játszázóban.

A kérdés pedig így hangzik: „Adamus, miért olyan nehezek a dolgok? Miért nem működnek a dolgok? Miért ilyen silány az életem? Miért nem vagyok képes arra, hogy – hm...töltsd ki magad az üres részt. Ez a kérdés. Ez ismétlitek újra, meg újra, meg újra.

A válasz pedig az, hogy egy játszázma mellett döntöttél. Senki sem választotta ezt számodra. Kell, hogy legyen valami, amit szeretsz abban a játszázóban. Amikor felfedezed, hogy mi az, amit szeretsz benne... azt a tényt, hogy azért maradsz benne abban az egyébként tényleg rémesen rossz párkapcsolatban, mert így legalább van ki vádolnod emiatt. És így nem kell felvállalnod saját magadért a felelősséget. Ez a válasz. Ez az, ami zajlik. Nem azért maradsz benne abban a kapcsolatban, mert nincs pénzed, hanem azért maradsz benne abban a hitvány párkapcsolatban, mert áldozat vagy és ezt imádod. Én magam is imádtad ezt egy határig. Talán te is belefáradsz majd idővel.

Egy játszázmat játszázol az energiával, nem igaz, Andrah? Játszázol azzal az energiával, és ezt bármikor abbahagyhatod.

Erre azt mondd, hogy „De Adamus, nincs pénzem. Mihez fogok kezdeni?”

Mit tudom én! Ez nem számít. Tényleg nem számít. Esetleg újra élvezni fogod az életet. Talán az a betegséged elkezd majd kitisztulni. Talán meglátod majd az élet színét, vagy ahogy ezt Tóbiás fogalmazza, a nagyfelbontású életet! Talán szembe kell majd nézned önmagaddal! Talán. Ez a legkeményebb mind közül, ugyanakkor ez egyben a leggyönyörűsebb is, amikor szembesülsz önmagaddal.

Ó, az éned fel van töltve egy rakás szeméttel – ahogy ezt ti nevezitek – amiket mi korábban sárkányoknak, démonoknak, meg ehhez hasonló neveken illettünk. De valójában nem azok! Valójában nem azok! Ez mindössze beragadt energia, ami kétségbeesetten keresi a kiutat.

Akkor beszéljünk a mai témánkról! (nevetés) Most, hogy be is fejeztük a kérdések és válaszok témakörét (nevetés), vagy lenne esetleg valami más is...Apropó, most jut eszembe a nagymamád! Fogalmam sincs hol van a túloldal. Nagyon el voltam foglalva azzal, hogy madár voltam Párizsban, vagy éppen veled dolgoztam. Nem tudom. Hívd őt magadhoz. Használd a saját pszichikus képességeidet! A nagymamád minden valószínűség szerint... jól van. Jól van.

Van még valami egyéb kérdés?

LINDA: (sietve válaszol): Nincs. (nagy nevetés)

ADAMUS: De igen, van egy pár. Vegyük ki őket az útból, hogy rátérhessünk a lényegi munkára!

LINDA: De már tényleg megválaszoltad szinte mindet! Volt egy kérdés...

ADAMUS: Van fogalmad róla, hogy hányszor, de hányszor megválaszoltuk már azt...

LINDA: Tudom, tudom. Csak megerősítés gyanánt, voltak...

ADAMUS: Van ma Új Energiával kapcsolatos kérdése valakinek?

LINDA: Nincs.

ADAMUS: Oké. Kérdés. Merész, bátor. Várd meg a mikrofont! Isza Lindája majd odaviszi neked.

KÉRDÉS SHAUMBRA 1: (egy nő beszél a mikrofonba): Mik ezek a bizsergések, energiák, amiket a testemben érzek?

ADAMUS: Igen, ezt úgy hívják, hogy... nos, ez egy ...Cauldre nem akarja, hogy kimondjam, de majd becsukom a szemét, és kimondom – ez egyfajta spirituális orgazmus. Tényleg az.

SHAUMBRA 1. Ó, ez jó!

ADAMUS: A saját isteniséged energiáit hozod be, amik már jó régóta el voltak szeparálva, és ahogy ezek egyre közelebb és közelebb jönnek, egyfajta szépséges új kapcsolatba kerülsz velük. Ez hozza létre ezt a – hogy is nevezted ezt?

SHAUMBRA 2: Ó, ezt a bizsergést?

ADAMUS: Ezt az energia zuhatagot a testedben. Ezek különösen erősek a fejtetődön, és néhányatok számára pedig, akik ezt érzitek vagy érezni fogjátok, néha ezen a területen (a harmadik szemre mutat). Néha pedig itt, ezen a területen manifesztálódik (a solar plexus területére mutat), de nem minden esetben bizsergészerű, van, hogy pillangókhöz hasonlatos érzést kelt. Ez a te kapcsolatod az Éneddel, az Isteniségeddel. Lélegezd ezt be! És ne mondd azt, hogy ez egy angyal, vagy egy... ne tulajdonítsd ezt senki másnak, csak magadnak. Mert ez az. Együttal egy kicsi Új Energia bejövétel is, amiről máris beszélünk.

SHAUMBRA 1: Köszönöm. Sajnálom, hogy félbeszakítottalak.

ADAMUS: Nem probléma. Ezek a bizsergések, ahogy te hívod őket – mi ezt másképpen hívjuk, de a bizsergés egy jó név, tetszik – szóval ennek hatalmas kémiai hatása van a testedre és az elmédre – amennyiben nem tolod el ezeket, amennyiben magadba lélegzed őket. Óriási képességgel rendelkeznek annak kapcsán, hogy ismételtlen egyensúlyba hozzák a dolgokat a testedben. Amikor ezeket érzed, ez egy szépséges ideje annak, hogy bármivel is foglalkozkodsz éppen, egy pár pillanatot szentelj rájuk, és szívd őket magadba. Az Isteniség van beérkezően. Nem egy becsapódással érzékelik, hanem szépen, apránként. Abszolút megfelelő ütemben jön be. Köszönöm.

KÉRDÉS SHAUMBRA 2: (egy nő tartja a mikrofont) Adamus múlt héten az energia megparancsolásáról, utasításáról beszéltél.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 2: És amikor a tudatos választás meghozatalán gondolkodom, amikor egy tudatos választást hozok, úgy érzem, az is az energia utasítása. És azon töprengök...szóval szeretném erről meghallgatni a te álláspontodat.

ADAMUS: Valóban. Te most a Misztérium Iskolában beszélteket említet, és aki nem vett részt ezen, nem igazán érti, miről is van szó. De megpróbálom a tőlem telhető legjobb módon megválaszolni. Az egy dolog, hogy hozol egy tudatos választást, és a legtöbben ezzel dolgoztok, és még mindig nem érzitek túl komfortosan magatokat ennek kapcsán. De legalább eljuttok arra a pontra, ahol végre tudatos választásokat kezdtek hozni, ahelyett, hogy arra várnátok, hogy a végzet szárnyai repítsenek tovább az utatokon. De abban már nem vagytok biztosak, hogy helyesek-e ezek a választások, hogy helyesen fogalmazzátok-e meg ezeket a választásokat, hogy helyesen manifesztáljátok-e azokat. Ezért... még mindig rengeteg...hm

(szünet, majd nagy nevetés, mert Adamust eltereli a terem hátulján található étel felhozatal, ahol is kiválaszt magának egy csokis sütit) Még mindig sok megbeszélés folyik arról, hogy (nagy nevetés, mert Adamus teli szájjal beszél) vajon helyesen teszitek-e a választásaitokat. Hm, ez finom.

Az energiák utasítása vagy megparancsolása egy olyasvalami, amivel a Misztérium Iskolákban dolgozunk. Ez a tudatos választás következő evolúciója. De előbb komfortosan kell érezned magad azzal a ténnyel, hogy a tudatos választás tényleg változást hoz, mielőtt elkezdhetnél dolgozni az energiák utasításával. Ahogy ezt te is tudod, volt egy-két furcsa pillanat a teremben a tanfolyam alatt – néhány roppant kellemetlen pillanat – mert valaki, aki csak most kezd el ezzel dolgozni...

(még nagyobb nevetés, ahogy Adamus tovább folytatja az evést)... embernek lenni.... Embernek lenni.

LINDA: Ne hagyj, hogy megállítsunk téged!

ADAMUS: Tehát egy olyasvalaki, aki anélkül kezdi el ezt a szintet, hogy keresztül ment volna a tudatos választás gyakorlásán, továbbá azon beállítások nélkül, amiket mi végeztünk el az energia iskola alatt, annál ez egy igen érdekes módon visszaüthet. Tehát...

SHAUMBRA 2: Valójában akkor a tudatos választás az első.

ADAMUS: A tudatos választás az alap lépés, abszolút. Abszolút.

Akkor most kezdjük el...

LINDA: Csak most kezded el?

ADAMUS: Ühüm. Ma nincs szükség kérdés-válaszokra.

LINDA: Rendben.

ADAMUS: Rendben. Akkor hát most.

A történelem illúziója

Egy pillanattal ezelőtt a történelemről beszéltünk. A történelem egy abszolút illúzió. Azt nevezzük történelemnek, ami lejegyzésre került. Ez egy perspektíva. És nem az, ami valójában történt. Úgy

vélitek, hogy léteznek ez a progresszió – Lemúria, Atlantisz, I. Világháború, amit a II. Világháború követett – de ez egyáltalán nem így van. Egyáltalán nem.

Ahogy ezt filmkészítőink is megértik (Itt az Ugorj! c. filmre hivatkozik, ami a Bevezető rész alatt került bemutatásra a Shaumbra Rakétakilövő állomás során) – és ezt meg is kísérik bemutatni a filmjükben, a tudatot megnyitni – hogy ez mind egy illúzió. Egy szépséges illúzió. Nem azt akarom itt most ezzel mondani, hogy az illúzió egy rossz szó, mindössze azt, hogy ez egy illúzió. A történelem önmagában véve is egy grandiózus illúzió, amit az emberek bevesznek, csak azért, mert valami le lett írva. Mert valami le lett jegyezve egy papírdarabra – „Ez így történt”

Minden idők egyik leghatalmasabb illúziója – pusztán egy könyvbe fűzött néhány papírlap következtében – a Biblia és Jeshua története. Óriási illúzió, az emberek pedig beveszik. „Nos, ez a történelem. Meg lett írva a könyvben, és Isten ezt megváltoztathatatlanak nyilvánította.” Tudjátok hányszor, de hányszor át lett írva? Mekkora illúzió ez! A Jeshuáról szóló történetek elegendőek ahhoz, hogy Jeshua vissza akarjon ide jönni, hogy fenékbe billentsen jó pár embert, mert ez nem igaz. Nem igaz.

Egy része lényegében így történt. Egy része. A nagyrésze viszont meg lett változtatva. (Lindára néz) Ne aggódj, most nem hallják. (nagy nevetés) Majd később fogják meghallani, de addigra már nem leszel itt a városban, tehát... (még nagyobb nevetés)

A saját történelmed... nem vagyok túl nagyra az elmúlt életek kapcsán, mert – emlékeztek azokra az időkre, amikor annyira belevesztetek az elmúlt életeitekbe, abba, hogy mik voltatok, meg ezekbe a dolgokba – ez elképesztő és érdekes, ugyanakkor ez is mindössze egy részed.

A történelem egy grandiózus illúzió, és ma vissza fogunk menni, hogy kinyissunk egy pár ajtót. És mielőtt ezt megtennénk, nagyon világosan szeretném itt és most tisztázni – hogy amennyiben nincs jó érzésed ezzel a gyakorlattal, akkor ne végezd el. Meghallgathatod később is. Elolvashatod vagy elvégezheted később is. Ha ez most nem ad jó érzést és kényelmet a számodra, akkor az rendben van. És ebben nincs semmiféle megítélés, mert amit most tenni készülünk, az veszélyes. Hogy álltok a veszéllyel? Rendben vagytok vele?

(a közönség válasza: „Igen!”) – Hazudtok. (nevetés) Ellenetekre van most a kockáztatás?

(a közönség válasza: „Nem!”) Na, most igazat szóltok. Nem, lényegében nem álltok ennek ellen.

Akkor most vissza fogunk menni, és ennek a célja az – ahogy ezt az elmúlt összejövételünk során is említettem – hogy megértsük, hogy ami a múltadban történt, az nem az egész sztori. Mindössze egy része annak a történetnek.

Az a család, amivel ebben az életedben bírsz, egy illúzió. Az illúzió pedig annyit tesz, hogy ez egy a sok-sok, temérdek valóság közül. Az illúzió nem valótlan jelent, mindössze egyet jelent a sok közül. Egyet a sok közül.

Tehát a jelen életbeli családod kapcsán azt mondtad, hogy „Nos, ez volt az én családom. Egy papír cédula is igazolja, hogy megszülettem.” Talán mégsem. Talán mégsem. Talán nem is az a családod volt, amit hiszel.

Ez egy csodálatos, roppant csábító, nagyon is valóságos illúzió, de talán nem csak ez az egyetlen családod volt. Talán ehelyett egy jó családot választottál. Esetleg egy olyan családot, akik szerettek és bátorítottak téged, egy gazdag családot, akik szép dolgokkal halmoztak el, és szépeket, jókat mondtak neked. Talán.

Talán egy olyan családod volt, aki egy teljesen eltérő kultúrával rendelkezett. Éreztél olyat valaha is, mintha valójában egy másik kultúrában léteznél? Voltak olyan időszakaid, amikor azt kérdezted magadtól, hogy „Mit keresek én itt, ebben a kultúrában?” Talán egy másikban kellett volna lenned, mert a történelem egy varázslatos illúzió.

Ma vissza fogunk menni és a tiszta, tudatos választás használatával ki fogjuk nyitni az ajtókat.

A múlt újbóli meglátogatása

A jelmezes főpróbán már túl vagyunk, és ezt te is tudod, amennyiben emlékszel arra, hogy úgy valamikor az elmúlt egy év során arról álmodtál, hogy hosszú folyosókon járkálsz, elképesztően hosszú előcsarnokokban sétálsz, ahol temérdek ajtó látható. Vagy eltévedtél épületekben vagy házakban, amiknek annyi ajtaja volt, hogy nem találtál ki onnan. Olyan álmaidra, amikor rengeteg ajtó közül kellett választanod, és fogalmad sem volt, hogy melyiken lépj be. Bármelyik ehhez hasonlatos álom azt jelenti, hogy már túl estél ezen a kosztümös főpróbán.

Létezik egy gondolati iskola, amelyik azt tanítja – ez az átlagembereknek szól, és ti aztán a leghatározottabban sem vagytok átlagosnak nevezhető, úgyhogy „Soha ne menj vissza! Soha ne menj vissza, hogy kutakodj a dolgok után!” Mi most nem is azért fogunk visszamenni, hogy kutakodjunk és előássunk dolgokat. Nem azért megyünk vissza, hogy feldolgozzuk a dolgokat, hanem azért megyünk oda vissza, hogy kinyissuk az ajtókat, mert akár ebben az életben, akár valamelyik másikban, léteznek ugyanannyira valós potenciálok, mint amiket kijátszottál – lejátszottál – emberi alakban. Ezek léteznek. Valóságok. Nem kevesebbek annál, mint amit lényegében a fizikai síkon megtapasztalásra választottál.

Ezek az energiák most elérhetőek a számodra. Ezek az energiák arra vágnak, hogy ebben a jelen pillanatban találkozzanak veled. Sok különféle és változatos energia fog beáradni – érzések és reakciók – ahogy kinyitjuk ezeket az ajtókat, és ezek nem arra valók, hogy bármelyik felett is nekiállj ítélni, vagy elkezdj velük harcolni. Ezért is kértem azt tőletek az elmúlt összejöveteleink alkalmával, hogy becsüljétek mindent, beleértve az ezek mögött az ajtók mögött található energiákat is, amiket most ki fogunk tárni.

Ha mostanság voltak üldözésszerű álmaid – amikor téged üldöztek – az valószínűleg azért volt, mert a jelmezes főpróba alkalmával kinyitottál egy-két ajtót, ahonnan eléggé dühös energiák szabadultak ki, mivel már nagyon régóta be voltak zárva a maguk módján. És most készen állnak arra, hogy kijöjjenek. Tehát lesz közöttük olyan is, amelyik egy hatalmas üvöltéssel fog kijönni. Mások pedig szeretetteljesen és szelíden beáramlanak majd az életedbe. És amennyiben nem ébredsz a tudatukra, akkor majd jól lábom rúgnak, csak hogy felkeltsék a figyelmedet. Ez energia, ami most visszatér hozzád.

Ahogy kinyitjuk ezeknek az ajtóknak a némelyikét... és ezalatt most nem csak az elfojtott emlékeket értem, hanem olyan potenciálokról beszélek itt, amik soha nem kerültek manifesztálásra – egy olyan

létidőt például, ahol esetleg egy nagy gyógyító voltál, de helyette mégis egy olyan életet választottál, amikor is egy ostoba seggfej voltál. De attól ez a nagy gyógyítói potenciál ott van. Ez még most is aktív. Még most is köröz. Nem vészett el. Nem lépett ki a létezésből.

Lehetett egy olyan életed, amikor sok-sok ember vezetője voltál – felelős voltál értük – de végül mégsem azt választottad. Hanem egy olyat, ahol feleség voltál vagy talán valaki más asszisztense. Nem engedted azt megnyilvánulni. Nem választottad azt a kifejeződést, de az attól még ott van.

Mindegyik ilyen potenciál...és jut eszembe, meg is őrizheted magad, ha most a potenciálokra kezdesz el gondolkodni, és azt mondod. – „Nos, ha egy dolgot választok valóságképpen, akkor mennyi potenciál lehet még ott?” Szinte végtelen. Szinte végtelen. Ha lenne most itt egy tábla, akkor egy jókora kört rajzolnék erre a táblára. De nincs erre szükség, mert így is láthatjátok.

Van ez a kör, ami a legmagasabb valószínűséggel bíró potenciálokra tartalmazza – ezek alatt azokat értem, amik a leginkább megfelelnek az utazásodnak, azokat, amik lelked legnagyobb fejlődését teszik lehetővé, és azokat, amikhez vonzódtál. Tehát ezek találhatóak a nagy körben, (Adamus a kezével a levegőbe rajzol) és az a valóság, amit kiválasztottatok, ennek a kellős közepén található pont.

Közvetlenül e mögött egy másik kör található, ami valamivel kisebb, mint az előző – ezek a másodlagos háttér potenciálok, amik nem rendelkeztek akkora energiával vagy dinamikával, mint az első körben lévők, ugyanakkor ugyanúgy ott vannak. És ezt szinte a végtelenségig lehetne folytatni. Mondjuk volt egy potenciálad arra, hogy gyermekként meghalj, de ez mégsem történt meg. Volt egy olyan potenciálad, hogy abban az életben többszörös személyiség zavarral küzdj. Volt egy potenciálad, és egy másik is, meg egy másik is, tehát ez egy sorozatnyi körben ábrázolódik, amik eltérő sugárzási szintekkel bírnak a potenciáljukat illetően, és ezt a végtelenségig lehetne folytatni.

Erre azt kérdezitek, hogy „De akkor hol van ennek a vége? Mennyi potenciállal bírok ebben az életemben? Több milliárddal?” –Bizonyos értelemben ez nem lényeges, mert a potenciálok nem nyúlnak ki a végtelenbe. Lényegében semmi sem nyúlik ki a végtelenbe. Még a fizikai univerzumot sem, ahogy az idő és a tér sem. Nem nyúlnak ki a végtelenbe, hanem egy jókora hurokban végződnek, ami aztán visszatér.

Erre később fontos lesz majd emlékezned, amikor majd az Új Energia fizikájáról fogunk beszélgetni, de látom, hogy kifutunk itt az időből, és nekem is van még ma egy találkozóm. Tehát akkor térjünk rá a gyakorlatra.

Vissza fogunk menni, és ha bármiféle aggodalmat is érzel most ezzel kapcsolatosan, akkor nem kell ezt most elvégezned. Az egyszerű dolog ebben az Új Energiában emlékezni arra, hogy ez a választásról szól. Most behozhatnék ide jó sok ként, egy rakás füstölőt, tömjént, ékszereket és mindenféle díszes kelléket, egy zenekart és táncosokat is, hogy egyfajta szertartást körítsünk eköré. De erre nincs szükségünk. Ez választás által történik meg. Választás által.

Akkor hát rátok van bízva, hogy nyitott vagy csukott szemmel végzitek ezt. Egyébként ez teljesen mindegy. Olyan egyszerűen fogjuk megtenni, amennyire csak lehetséges.

Most akkor vissza fogunk menni ezzel az energiával, ami mindannyiunk számára elő lett készítve – azoknak is, akik most hallgatnak minket, és azoknak is, akik majd a későbbiekben fogják ezt olvasni,

valamint azok számára is, akik most itt ülnek. Előkészítettünk egy energiát, ami lehetővé teszi majd számunkra, hogy visszatérjünk a múltba, és maga a múlt nem más, mint csupán egy illúzió, csupán csak egy potenciál. És most, ha megtennéd – hozz egy tudatos választást annak kapcsán, hogy vissza akarsz-e térni a múltadba – a saját múltbéli potenciáljaidba. Ez egy igen vagy egy nem. Nem kell ezt egy bizonyos módon szavakba foglalnod.

(szünet)

És most egyszerűen csak képzelj el magad, a Pakuáddal az oldaladon – legyen ott melletted – akár repül, akár sétál, akár mászik, úszik vagy repked.

(szünet)

És akkor most sétáljunk vissza! Hogyan? Képzeld el egy hosszú előcsarnokot, egy gyönyörű folyosót, egy jókora, széles folyosót, ami nagyon szépen karban van tartva. És ez a folyosó – ösvény – vezet a te múltadba.

Miközben végig sétálunk ezen a hosszúra nyúlt folyosón, ami végeláthatatlannak tűnik, mintha csak soha nem akarna véget érni, mivel az igazság az, hogy később visszatér egy kört leírva – de ahogy most ezen végig sétálunk, először is érezd önmagad energiáját. A sajátodat.

Ez képzelet, ugyanakkor a képzelet pontosan ugyanannyira valóságos, mint ahogy most itt ültök.

Lassan sétálj! Nem sietünk sehova.

Gyönyörű szép ez a folyosó. Sétáltál már máskor is szépséges csarnokokban vagy folyosókon, csak emlékezz erre. Az lényegtelen, hogy szőnyeg borítja, vagy szépséges olasz a stílusa.

(szünet)

A folyosó mentén ajtók találhatóak. Ajtók, amik talán művészi kivitelezésűek, de most ne erre fókuszáljunk. Úgy tűnik, az összes ajtó zárva van, mivel minden egyes ajtó a múltad egy potenciálját képviseli.

(szünet)

Nem számít, melyik életet képviseli. Minden egyes ajtó mögött megnyilvánulatlan potenciálok találhatóak...

(szünet)

Döntések, amik soha nem kerültek meghozatalra...

(szünet)

Szerepek, amik soha nem lettek eljátszva...

Irányok, amikre soha nem lettek rálépve....

Ez mind te vagy. Mind te vagy. Ez a tied, mert az isteni lélek szinteden te magad adtad magadnak ezt a potenciált, a sok-sok potenciál ajándékát.

Soha nem létezett a sors vagy a végzet. Választást és opciókat adtál magadnak. És habár annak ellenére, hogy ezekből csak egyet fejeztél ki, a többi attól még ott van. Ezek energiái még mindig itt vannak számodra.

Az Új Energiában mindent újra egybehozunk.

(szünet)

Ezek nem a tradicionális értelemben vett aspektusok. Ezek potenciálok. És miközben végig sétálunk ezen a folyosón, felismerjük a múlt összes potenciálját. Ha volt olyan életed, amikor még idő lejárt előtt megöltek – akár háborúban, akár betegség által, akár egy másik ember kezétől – az egy traumát hozott létre, amit magaddal hoztál, magaddal vonszoltál az időn és a téren keresztül, és elhoztad azt ebbe az életedbe. Fel tudod fogni, hogy ezek mögött az ajtók mögött létezik egy olyan potenciál is, amikor ez nem történt meg, amiben soha nem öltek meg?

Olyan potenciálok, amikor is békében éltél magaddal és a világgal?

Olyan potenciálok, amikor szeretetet és örömet hoztál a saját életedbe és a világba is?

Ezek mögött az ajtók mögött rejtetik a múltad, azok az energiák, amik soha nem lettek kifejezve, olyan energiák, amik soha nem kerültek választásra, olyan energiák, amik soha nem lettek behozva a fizikai valóságba. De attól még ugyanúgy ott vannak.

Miközben végig sétálunk ezen a csarnokon a Pakuáddal az oldaladon, megengedheted, hogy az ajtók elkezdjenek kitérni. Nem neked kell őket kinyitnod, szinte maguktól nyílnak ki, ahogy elhaladsz mellettük. Miért? Mert most azt választod, hogy kiengeded azt az energiát. Most azt választod, hogy behozod azt ebbe a Most pillanatába, ebbe a valóságba. Azt választod, hogy felismered – mindennek felett – hogy a te múltad vagy történelmed önmagában véve egy illúzió. A te történelmed önmagában véve nem más, mint potenciálok tömkelege.

Te nem... te nem a történelmed, a múltad vagy. Te nem az a múlt vagy, aminek gondolod magad. És ez az „Én Vagyok” alapelve.

Miközben végig sétálsz ezen a csarnokon, és az ajtók kitérnek, az kiengedi, felszabadítja azokat a potenciálokat. És ha nem is most, de talán majd később rádöbben, hogy milyen sok potenciált is teremtettél. Rá fogsz jönni, hogy azoknak a dolgoknak egy része, amik megestek veled a múltban, amiket igaznak és valósak hittél, a valóságnak mindössze egyetlen megnyilvánulásai voltak. Rá fogsz jönni, hogy ez a pillanat, amelyikben éppen most élsz, telis-teli van potenciálokkal.

Sétálj tovább a folyosón, lassan, szeretetteljesen, és engedd meg, hogy az ajtók maguktól kitérjenek. Ez az energia semmilyen módon nem fog téged elárulni. Még annak a potenciálja sem, amikor átmentél a sötét oldalra – vagy amit te így nevezel – ami nagyon, de nagyon is valós lehetett minden egyes

életedben, még akkor is, ha nem azt választottad. Amikor ez a potenciál kiszabadul, többé már nem a sötétség energiájának a köpenyébe van beburkolva. Többé már nem abban az illúzióban van. Tehát emiatt felesleges aggodalmaskodnod – ahogy ezt ti nevezitek – hogy a sötét energia kijön és most beszűrődik az életedbe. Ez mindössze energia. Csak egy potenciál volt.

Elképesztő mértékben felszabadítod magad, ha megérted, hogy sokkal több vagy annál, mint amit magadról gondolsz. Te vagy minden egyes létező potenciál! Te vagy minden egyes megnyilvánulás, akár kifejezésre került ebben a valóságban, akár nem!

Drága Shaumbra, ez felszabadító. Ez felszabadító!

A potenciálok visszahozatala

Vegyél egy mély lélegzetet! És engedd meg magadnak, hogy visszafordulj a folyosón, és visszatérj ide, a Jelenlét Pontjába, ahol most vagyunk. Bármikor visszatérhetsz oda, amikor csak akarsz. Visszamehetsz, és megismételheted ezt bármikor. Bármikor, amikor úgy érzed, hogy elkezdesz beleragadni ebbe az életedbe, csak ismételd ezt meg időnként, hogy emlékeztess magad, hogy te mennyire sokoldalú vagy. Hogy többszörös vagy. Hogy egyáltalán nem vagy egysíkú. Nevetnem kell, amikor hallom, hogy némelyik úgynevezett, feltételezett spirituális tanító az elmúlt életek linearitásáról beszél. Ez egyáltalán nem így van. Soha nem is volt így. Soha.

Akkor most térj vissza! Hozd vissza magad ide, a Jelenlét Pontjára, és ne tegyél semmit ezekkel az energiákkal. Ne manipuláld és ne korlátozd vagy kényszerítsd őket! Majd eljönnek hozzád. Csatlakozni fognak hozzád. Csatlakoznak majd hozzád, és nem lesznek céljaik, elvárásaik, nem lesz perdületük. Ez most szabad energia. Visszatér hozzád.

Amikor ezt megteszed, amikor kinyitod a múltad ajtajait, akkor egy pár sok hullám is kiárad majd belőlük. Lesz majd olyan, ahogy egy pár energia bejön, és kissé arcon fog csapni. Hogy mit tegyél ekkor? Semmit. Semmit, egyáltalán semmit. Nem szállsz vele szembe, nem menekülsz el előle, hanem belélegzed azt. Ez mindössze csak energia.

Számíthatsz néhány rémálomra is – sajnálom, hogy ezt kell, hogy mondjam. Azt hiszem, ezt még előtte el kellett volna mondanom. (nevetés) Lesz egy-két egyensúlytalanság az életedben, és néhány dolog meg fog változni az életedben szereplő emberekkel kapcsolatosan. És lesznek érzelmileg nehéz időszakaitok.

Hogy mit kezdjete ilyenkor? Semmit. Semmit. Ó, hát lényegében lélegezd be azt! Nem azért van ott, hogy bántson téged. Ó, némelyiknek talán ilyen a színezete, mert meg van a maga saját dinamikája. Pedig valójában csak visszatér hozzád. Mindössze ezt teszi. Ne borulj ki miattuk! Ne azon töprengj, hogy vajon miféle démonokat szabadítottál ki. Nem csináltuk volna ezt meg, ha nem lennél képes mindezt kezelni.

Ne csináltasd ezt meg senki mással, aki nincs egyensúlyban, aki nincs összhangban. Ne rohanj ki, és ne akard ezt elvégeztetni a helyi felekezeteddel! (nevetés) Ez lényegében veszélyes – pszichológiailag határozottan, és spirituális értelemben is veszélyes – hogy megtegyed ezt, amennyiben az a személy nem áll készen erre, amennyiben nem tudják mi is az az aspektus, és ha nem értik az energia működését.

Amennyiben nem értik az energiát – ha beszélsz nekik az energiáról, ők pedig ezalatt a házukban lévő fényt és hőt értik – ne tedd ezt meg értük!

Készen állsz. Készen állsz. Tíz év felkészítés Tóbiással, és létidőkön át tartó felkészülés a magad módján. Rá fogsz jönni, hogy... beérkezik majd egy energia hullám, és ezt tudni fogod az álmaidon keresztül, a test energiáinak a változásain keresztül, és ez mind jó. Mindez jó. Abszolút. Ez te vagy. Ez te vagy. Ezek a te potenciáljaid. Ez az, amit elültettél a kertedben, és most készen állnak az aratásra.

Néha azt a látszatot kelti majd, mintha játszózni akarna veled. Ne szentelj neki figyelmet! Lélegezd be! Becsüld meg! Becsüld meg! Becsüld meg!

Ahogy megnyitjuk a múlt potenciáljainak az ajtajait, meg fogod érteni, hogy a történelmed vagy a múltad egyáltalán nem az, amit gondoltál róla – te nem az vagy, aminek gondolod magad – és lehet, hogy ez egy kissé ki fog billenteni az egyensúlyodból, de ez csak azért van, mert annyira hozzászoktál ahhoz, hogy magadként határozd meg magad. Egy életet töltöttél azzal, hogy megpróbáld teljességgel meghatározni magad, teljességgel meghatározni ezt az illúziót, ezt a potenciált. Tehát ez egy kissé ki fog billenteni az alapzatodról egy ideig.

Ez az, amikor ez a Shaumbra csoport összejön, támogatja egymást, megosztja magát és azt mondja, hogy „Igen, nekem is volt már olyan – fogalmam sincs mi a frász folyik azokon a bizonyos napokon.” És ekkor más Shaumbrák is kapcsolódnak, és azt mondják majd, hogy „Nekem is volt olyan, de tudod mit? A következő nap már csodálatos volt. A következő nap olyan volt, mintha egy jókora tudati ugrást hajtottam volna végre.” – És most ez az energia behömpölyög az életetekbe.

Múlt alkalommal már elmondtam, hogy veletek vagyok az út minden egyes lépésénél, és ezt komolyan mondtam. Ezt komolyan értettem – az út minden egyes lépésénél. És lesznek olyan időszakok, amik egy kicsit kemények lesznek, és lesznek fenséges idők is, amikor majd visszanezel és azt monddod, hogy Milyen színtelen élet. Milyen unalmas élet.

Cauldre most azon töpreng magában, hogy teljesen el van ámulva azon, hogy képes vagyok az ő testében, elméjében és szellemében működni, miközben ezzel egyidőben a tiétekben is, és hogy ez valójában milyen kényelmes is. Na, számomra az az ijesztő, hogy hogyan volt képes valaki tíz éven át csukott szemmel és mozdulatlanul egy székből ücsörögni? Milyen színtelen! (nevetés) Hogy ez mennyire színtelen!

És embernek lenni nem egy áldás? Ez egy tapasztalás. Ez nem egy teszt, és nem is egy megpróbáltatás. Ez egy tapasztalás, és a saját szuverén természeted felfedezéséről szól.

Következő beszélgetésünk során belemegyek majd a fénybe és a sötétségbe. Franciaországban lesz egy kis élményünk a fényvel és a sötétséggel. De egyelőre... még mindig nem emlékszel Kathleen? (Kathleen a fejét rázza, hogy „Nem”.) Következő hónapban visszatérhetek és újra megkérdezhetem ezt tőled?

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: Rendben. Beszélni fogunk. Beszélni fogunk. Te...

KATHLEEN: Te az álmaimban beszélsz velem – és nekem nincsenek is álmaim. Már évek óta nem álmodtam.

ADAMUS: Ó! Ó! Holnap Kathleen átkozni fog engem. És ha nem holnap, akkor majd holnapután. Azt mondja évek óta nem álmodik. Nos, természetesen mindannyian tudjuk, hogy igenis álmodik. Ha nem lennének álmaid, akkor nem is léteznél. Akkor nem is léteznél.

KATHLEEN: De nem emlékszem rájuk, és már beszéltünk erről, és azt mondtad, hogy olyankor azt teszem, amit tennem kell, és olyan nagyon messze járok, hogy ezért nem emlékszem rájuk, amikor visszatérek.

ADAMUS: Ez így igaz, de most már eljött az ideje annak, hogy emlékezz rájuk.

KATHLEEN: Oké.

ADAMUS: Ideje, hogy emlékezz rájuk!

KATHLEEN: Oké – értem.

ADAMUS: Nincs oka annak... igen, sokan olyan messze jártok, hogy nem emlékeztek az álmaidokra. De attól álmodtok, és most elkezdetek emlékezni rájuk.

Egyébként az Új Energiában az álmok értelmezése más színezetet ölt, mint a régi energiában. A régi energiában az álmok szimbólumok sorozatából álltak, amiket a legtöbbször roppant nehéz volt értelmezni, és esetenként örültségnek tündek. És mit tettél ilyenkor? Kilökted őket.

A jelenlegi tudatosságban az álmok sokkal inkább szó szerintiek. Néha egy kissé zavarosak persze, de egyre inkább sokkal inkább szó szerint vehetőek. Ha mondjuk olyan álmod van, hogy valahol messze jársz és egy projekten dolgozol másokkal együtt, akkor ez nagy valószínűséggel tényleg megtörténik. Megnyitod az ajtókat, ugyanakkor pedig újra elkezdődnek az álmok.

KATHLEEN: Oké.

ADAMUS: Ez így megfelel neked?

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: Emlékezz az álmaidra!

KATHLEEN: Emlékezni az álmaidra.

ADAMUS: Oké. És ugye nem leszel nagyon mérges, amikor majd egy álom annyira megzavar, hogy – akár ma éjjel, akár holnap éjszaka – hogy azon fogsz majd tűnődni, miért is nem tudsz többé aludni?

KATHLEEN: Ó, már egyébként sem tudok aludni. Egész éjjel fent vagyok.

ADAMUS: És az álmok néha üldözhetnek is téged, de mostantól akkor lesznek álmaid.

KATHLEEN: Oké.

ADAMUS: Nos, ez ennyire könnyű.

Szóval Shaumbra, sok mindent elmondtunk, beszélünk ma, volt egy kis tapasztalás is – megnyitottuk a múltad ajtajait. Ez ugyan annyira valóságos, mint bármi más. Megértve azt, hogy a történelmed, ahogy ezt jelenleg ismered, mindössze egyetlen szelete mindannak, ami lehetséges volt és ami lehetséges lehet. Amikor ezt megteszed, amikor mindezt visszahozod a Most pillanatába, az itt és MOST-ba, akkor az teljes mértékben megváltoztatja azt, amit a jövőd ösvényéről gondolsz. És ezért is mondtam azt, hogy „várd a váratlant”!

Amennyiben mindent ahhoz kötsz, ami korábban történt veled, akkor ennek bizonyos verziója fog bekövetkezni a jövődben is – talán egy könnyebb vagy egy gazdagabb változatban. De mi már nem azon az ösvényen járunk inentől kezdve. Ez megváltozik, ezért aztán váratlan dolgok következnek be. Ne hagyj, hogy ez kibillentsen az alapzatodról!

Halld a szavaimat! – Ne hagyj, hogy ez kibillentsen az alapzatodról! Ne engedd, hogy az menekülésre vagy bujkálásra késztesse! A legutolsó dolog, amire bármelyikőtöknek is pont most szüksége van, az a visszatérés a rejtőzködésbe. Hozzátok be ezt energiaként! Hozzátok be akként, mint amit abszolút ti teremtettetek és manifesztáltatok.

Ismételjétek meg ezt a gyakorlatot egyedül, vagy egy kis csoport Shaumbrával! Amikor ezt teszitek, az egyúttal ezt az Új Energiának nevezett dolgot is beinvitálja az életedbe. Nem akarom meghatározni az Új Energiát, ma már ebbe nem fogunk belemenni. Majd máskor. De most, a múlt potenciáljainak a megnyitásával és behozatalával, most az Új Energia szabadságot vagy meghívást érez arra, hogy bejöjjön.

Az Új Energián belül...erről írnom kell egy könyvet. Az Új Energián belül nincsenek potenciálok. Nincsenek potenciálok az Új Energiában, és tudom, hogy ez ellentétben áll azzal, amiről beszélünk, pedig abban többé már nincsenek potenciálok, és erről majd a következő összejövételünk alkalmával fogunk beszélni. Akkor mi van az Új Energiában? Ha nem potenciálok vannak benne, akkor mégis mi lehet benne?

Tehát akkor most ezzel a drámai hatásszünettel hagylak itt benneteket (nevetés), a legközelebbi találkozásunkig. Vagy amíg néhányatokkal találkozom Franciaországban.

És ezzel drága Shaumbra, arra fogom kérni Andraht, hogy töltsön veletek még 5 percet légzéssel – annak ellenére, hogy tudom, hogy a biológiaiok már sürget titeket. A kérdés-választ megtettük, ezzel meg is volnánk mára. Lélegezzétek be a potenciálok energiáit!

Most, ha megbocsátotok, távozom, de mielőtt megtenném, még valamire emlékeztetnék titeket. Minden – a teremtésben minden jól van. Minden jól van a teremtés egészében. Erre emlékezzetek! A teremtésnek nincsenek összetört részei, beteljesületlen részei, teljességet nélkülöző részei, illetve a ti megnevezéseitek szerinti sötét részei sincsenek.

Minden jól van a Teremtés egészében, és ezért Adamus Vagyok.

És ez így volt.

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdi.ildiko66@gmail.com

Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea – timea.thomazy@centrodavida.com